

Arrest

nr. 92 268 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VRIJENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. K. (...) verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op (...) te Stariye Atagi geboren. U bent sinds 1998 wettelijk gehuwd met M. M. (...), met wie u drie kinderen hebt, dochters M. (...) en K. (...) en zoon M.-S. (...).

U verklaart dat uw problemen te maken hebben met I. (...) en de militairen. Ze willen u vermoorden. I. A. (...) is een voormalig rebel die samen met uw broer, I. M. (...), in maart 2002 is opgepakt. In weerwil van uw broer heeft hij het overleefd. Hij werkt nu bij de FSB. I. (...) zou het op u gemunt hebben omdat hij vreest dat u de waarheid over hem zou vertellen, namelijk dat hij samenwerkte met de diensten die uw

broer hebben afgemaakt en omdat hij een deel van het geld zou willen dat uw familie heeft gekregen nadat ze voor het Europees Hof voor de rechten van de Mens gelijk heeft gekregen in de zaak van uw broer.

Midden maart 2011 bent u teruggekeerd uit Oostenrijk, waar u sinds augustus 2009 in het kader van een asielaanvraag, samen met uw gezin verbleef. U bent vrijwillig uit Oostenrijk teruggekeerd, omdat u er een negatieve beoordeling kreeg. U bent per vliegtuig naar Moskou gereisd en vandaar eveneens per vliegtuig naar Tsjetsjenië teruggekeerd.

Na uw terugkeer uit Oostenrijk leefde u aanvankelijk bij uw moeder, vanaf de zomervakantie bent u met uw gezin terug in uw eigen appartement gaan wonen. Na uw terugkeer uit Oostenrijk begonnen uw problemen op 13 september 2011. U werd meegenomen van op straat bij u thuis. U werd in een auto geduwd en er werd een zak over uw hoofd getrokken. Na twee uur rijden werd u ergens opgesloten in een soort kelder. U werd er ondervraagd over uw banden met de rebellen, u zou immers enkele dagen ervoor met uw taxi een zekere H. (...) hebben vervoerd, die man bleek een rebel te zijn. Op 22 september 2011 werd u vrijgelaten. Uw vrouw had losgeld voor u betaald, hiertoe heeft ze jullie appartement moeten verkopen. U linkt uw problemen welke u hebt gekend na uw terugkeer uit Oostenrijk als dusdanig niet aan deze welke toen de reden waren voor uw vlucht.

Na uw vrijlating op 22 september 2011 ging u naar uw vriend H. (...), hij woonde niet ver van waar jullie woonden. De dag hierop kwamen uw moeder en uw vrouw u bij H. (...) halen en brachten ze u naar het ziekenhuis. U bleef in het ziekenhuis tot 28 september 2011. Vervolgens trok u in bij uw moeder te Argun.

U vertrok op 25 december 2011 uit Tsjetsjenië per auto naar Wit-Rusland, u kwam daar de volgende dag, 26 december 2011 aan. U vertrok uit Wit-Rusland op 31 december 2011, 's nachts en kwam in België aan op de nacht van 2 op 3 januari 2012. U vroeg hier op 3 januari 2012 asiel aan. Uw vrouw en kinderen verblijven sinds 13 september 2011 bij haar ouders in Urus-Martan. Uw vrouw is in Tsjetsjenië gebleven omdat ze uw problemen beu was.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) uw rijbewijs, (2) Het arrest 13670/03 van 10 januari 2009 van het Europees Hof voor de rechten van de Mens geveld in de zaak van uw broer, (3) een medisch attest van 24 juli 2009, (4) een medisch attest van 28 september 2011, (5) een brief van uw vriend S. B. (...) (met een kopie van zijn rijbewijs als bewijs) en tenslotte (6) een kopie van uw intern paspoort.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u niet weet of er een link is tussen de problemen op grond waarvan u nu asiel aanvraagt en deze welke u er voorgaand hebben toe gebracht naar Oostenrijk te vluchten, voor u is dat niet duidelijk (CGVS, p.20). Echter, nergens in uw verklaringen legt u zelf op enige wijze de link met deze voorgaande problemen. Bij uw terugkeer uit Oostenrijk reisde u bovendien openlijk, per vliegtuig, terug (CGVS, p.7) en beschikte u over een op de Russische ambassade in Oostenrijk verkregen reisdocument (CGVS, p.9). Eveneens hebt u na uw terugkeer gewoon een nieuw rijbewijs kunnen aanvragen (CGVS, p.9). Tevens verklaart u zelf aanvankelijk dat u niet denkt dat er een link is tussen beide problemen (CGVS, p.16).

In die zin wordt geoordeeld dat in het kader van uw asielaanvraag welke u nu in België indient niet meer dient te worden teruggekomen op de problemen die u verklaart te hebben gehad voor uw vlucht naar Oostenrijk. Zodoende hebben de documenten welke daaraan verbonden zijn, met name uw medisch attest van 24 juli 2009 (CGVS, p.10) en de brief van uw vriend S. B. (...) (CGVS, p.10), geen bewijskracht ter ondersteuning van de door u verklaarde feiten in het kader van uw in België ingediende asielaanvraag. Daarbij moet worden opgemerkt dat privé-documenten, zoals de brief van uw

vriend, sowieso geen enkele bewijswaarde hebben daar zij geen enkele waarborg voor betrouwbaarheid bieden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vermoord te worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, dit door de militairen. In het bijzonder vreest u I. (...), die voor de FSB werkt (CGVS, p.13). Meerdere elementen uit uw dossier ondermijnen echter de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vooreerst dient te worden aangestipt dat uw verklaringen opmerkelijk vaag zijn voor wat betreft de reden van uw problemen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat I. A. (...), uw buurman die als FSB-agent werkt (Vragenlijst CGVS, pt.5), achter uw problemen zit. Voor u was het duidelijk dat I. (...) achter uw ontvoering van 13 september 2011 stak (CGVS, p.13). U vermoedt dat het losgeld dat voor uw vrijlating is betaald naar I. (...) ging (CGVS, p.13). U vermoedt dat de gemaskerde man die aanwezig was bij uw ondervraging I. (...) was (CGVS, p.15). I. (...) zou u willen vermoorden omdat u de waarheid over hem kan vertellen, namelijk dat hij samenwerkt met de diensten die uw broer hebben afgemaakt (CGVS, p.13). I. (...) zou een stuk van het geld hebben gewild dat uw familie had gekregen na het arrest van het Europees hof voor de Rechten van de Mens in de zaak van uw broer (CGVS, p.19). Echter, we moeten vaststellen dat het hier louter om een persoonlijke appreciatie gaat, waarvoor u geen enkel bewijs aanbrengt. Enkel haalt u de verklaring van uw vriend S.-A. (...) aan, die I. (...) in een zatte bui zou hebben horen verkondigen dat u hem in de weg stond en hij u wou afmaken (CGVS, p.13, 18). U verklaart zelf dat u niet zeker kan zijn dat het I. (...) was die bij uw ondervraging aanwezig was (CGVS, p.15) of dat u nooit zeker kan zijn dat I. (...) diegene was die het geld kreeg (CGVS, p.16). Als u stelt dat I. (...) een deel van het geld wou dat uw familie kreeg na het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verklaart u daarbij onmiddellijk dat het hier over uw gedachten gaat, dat het maar is wat u denkt (CGVS, p.19). U kan niet verzekeren dat I. (...) achter alles zit wat u verteld hebt (CGVS, p.19). De oorzaak van uw problemen is met andere woorden louter gebaseerd op uw persoonlijke mening, zonder dat u enig bewijs aanvoert en waarbij u hierover zelf duidelijk ook twijfel hebt. Gelet op het belang van dit feit in het kader van uw asielrelaas kan verwacht worden dat u hier meer zekerheid tracht over te bekomen. Dat u dit niet heeft gedaan en dus niet goed weet door wie en waarom u vervolgd wordt, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u slechts summier op de hoogte bent betreffende centrale elementen van uw asielrelaas. Zo weet u niet door welke dienst u bent meegenomen (CGVS, p.19) en weet u niet door welke instantie u werd vastgehouden (CGVS, p.14). Ook weet u niet of u momenteel wordt gezocht (CGVS, p.16). Nochtans hebt u, toch zeker via S.-A. (...), die uw moeder kwam waarschuwen voor I. (...) (CGVS, p.18) een mogelijks kanaal via het welke u op zijn minst kon trachten meer te weten te komen. U hebt nagelaten dit te doen. Opmerkelijk is ook dat u, niettegenstaande u nog dikwijls contact hebt met u w vrouw (CGVS, p.6) slechts summier op de hoogte bent van uw vrijlating. U verklaart dat uw vrouw u heeft moeten vrijkopen (CGVS, p.13). Ze heeft daarvoor jullie appartement moeten verkopen (CGVS, p.14). U weet echter niet wanneer uw vrouw het appartement heeft verkocht (CGVS, p.14), noch wanneer of waar uw vrijkopen is geregeld (CGVS, p.15). U bent er nog niet toe gekomen hierover aan uw vrouw te vragen (CGVS, p.18). Daarbij interesseert u dat eigenlijk ook niet (CGVS, p.18). Genomen de verregaande stappen die zijn moeten gezet om u vrij te kopen – het verkopen van uw appartement – geeft dit op zijn minst te denken. Van een kandidaat vluchteling kan worden verwacht dat hij een inspanning doet om zich zijn eigen zaak aan te trekken en interesse toont in de oorzaak en aard van zijn vervolging. Het samengaan van de hier aangestipte elementen van onwetendheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doet afbreuk aan de vrees voor vervolging welke u stelt te hebben.

Tenslotte blijken uw verklaringen over wie I. A. (...) juist is, fundamenteel ongeloofwaardig. U zegt dat I. (...), toen hij nog een rebel was, net als uw broer werd meegenomen en dat hij nu voor de FSB werkt (CGVS, p.13). U verklaart dat I. (...) samen met uw broer werd meegenomen, hij zat in het ene voertuig en uw broer in het andere (CGVS, p.17). Daarvoor werd I. (...) erg opgespoord, maar enkele uren later werd hij zomaar vrijgelaten (CGVS, p.17). Wij stellen echter vast dat de arresten 13670/03 (Arzu Abdulazimovna Akhmadova and others v. Russia, 10 januari 2009) en 43170/04 (Dzhamayeva and others v. Russia, 8 januari 2009) van het Europees Hof voor de Rechten van de mens die beiden handelen over de razzia welke van 6 tot 11 maart 2002 in Stariye-Atagi plaats had en waarbij ook uw broer I. M. (...) werd meegenomen en verdween, geen enkele melding maken van I. A. (...).

Eerst en vooral wordt I. (...) nergens vermeld waar in arrest 13670/03 specifiek de zaak van uw broer wordt besproken. Hierover leest het arrest: “[...] On 8 March 2002, in the afternoon, a group of federal servicemen wearing camouflage uniforms forcibly entered the M. (...) family house at 19 B. (...) Street. [...] The servicemen did not introduce themselves or present any documents authorising their actions and ordered the sixth applicant, his wife and Mr I. M. (...) to raise their hands and step outside. Then they subjected each member of the M. (...) family to a body search and checked their identity documents. [...] Then another serviceman escorted Mr I. M. (...), [...], into the street and put him into an

APC. [...] The sixth applicant and his wife tried to obstruct the detention of their son, but the military officers threatened them with their firearms. One of the servicemen injured his wife, who had attempted to follow the servicemen and her son. Later that day the military returned to the sixth applicant's house. They were drunk and laughed in reply to the sixth applicant's questions about his son."

Vervolgens kan worden opgemerkt dat beide arresten melding maken van in totaal 15 mensen welke tijdens de razzia zijn aangehouden. 11 van hen zijn sindsdien dood terug gevonden of spoorloos verdwenen, hun namen staan volledig vermeld. Geen van hen is I. A. (...). 4 personen zouden na hun aanhouding terug zijn vrijgekomen. Van hen staan enkele de initialen of familieband vermeld. Het gaat hierbij om de broer van T. K. (...) (samen met T. (...) opgepakt op 10 maart 2002 en nog diezelfde dag vrijgelaten, terwijl T. (...) sindsdien spoorloos is) en de genaamde Mr R. D., Mr V. D. en Mr B. Geen van deze initialen komt overeen met I. A. (...).

Deze vaststelling betreffende uw verklaringen inzake I. A. (...) is zwaarwegend en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg geen geloof kan worden gehecht. U verklaart vanuit Brest, Wit-Rusland, per auto naar België te zijn gekomen (CGVS, p.11). In totaal waren jullie met drie. U, de chauffeur en een man die naast hem zat. Deze laatste is niet meegereisd tot België, Hij is ergens halverwege uitgestapt (CGVS, p.11). U weet niet waar u de EU/ Schengenzone bent binnengekomen en hebt niets gemerkt van grenscontrole (CGVS, p.11). U hebt geen afspraken gemaakt met de chauffeur over wat te doen in geval van grenscontrole, enkel zei hij u dat u uw paspoort en alle andere documenten moest achterlaten bij uw moeder die tot Brest was meegereisd. De chauffeur zou documenten hebben bijgehouden, maar welke documenten dat waren weet u niet (CGVS, p.12). Het kan zijn dat hij op voorhand iets voor u had gemaakt, maar dat weet u niet en u hebt het ook niet gevraagd (CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. In die zin is het is zeer onaannemelijk dat u niets zou hebben gemerkt van enige grenscontrole en dat u de documenten waarvan u vermoedt dat ze misschien voor u werden aangemaakt nooit onder ogen zou hebben gehad of niet zou weten op welke naam ze stonden; wat wil zeggen dat u niet weet onder welke identiteit u de grens bent overgestoken. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers is het bovendien weinig aannemelijk dat er geen afspraken zouden zijn gemaakt over wat te doen bij mogelijke controle. Dit alles doet vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en -doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u documenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw rijbewijs (1) en de kopie van uw intern paspoort (6) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw persoon, doch voegt niets toe in verband met de door u verklaarde problemen. Het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (3) betreft de zaak van uw broer, waarvan het bestaan in deze niet in vraag wordt gesteld. Wat betreft het medische attest van 28 september 2011, dit bevat overwegend informatie welke – zoals u zelf erkend (CGVS, p.10) – enkel op uw eigen verklaringen is gebaseerd. Deze neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze iets kunnen veranderen aan de hierboven met betrekking tot uw asielrelaas geformuleerde bemerkingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting. Ten slotte is verzoekende partij van mening dat door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij nalaat op een afdoende wijze te motiveren waarom het medisch attest van "29" (bedoeld: 28) september 2011 niet kan weerhouden worden als bewijs van haar vrees voor vervolging bij een terugkeer naar haar land van herkomst stelt de Raad vast dat verzoekende partij duidelijk voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Verwerende partij motiveert immers desbetreffende als volgt: *"Wat betreft het medische attest van 28 september 2011, dit bevat overwegend informatie welke – zoals u zelf erkend (CGVS, p.10) – enkel op uw eigen verklaringen is gebaseerd."* Verzoekende partij laat na deze motivering *in concreto* te weerleggen. Bovendien blijkt uit het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal dat verzoekende partij toegeeft dat zij de uitgebreide omstandigheden waarin zij aan haar verwondingen is gekomen zelf aan de dokter heeft verteld daar de arts dit vanzelfsprekend niet kon weten (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Naar de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen heeft dit attest dan ook geen

enkele bewijswaarde daar deze door de verzoekende partij zelf werden aangegeven. De Raad oordeelt dat een arts enkel vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen of bevestigen waarin de medische problemen zijn ontstaan.

2.2.4. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de reisweg naar België herhaalt verzoekende partij dat dit met de wagen gebeurde en benadrukt zij dat zij ter staving haar paspoort heeft neergelegd. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe het herhalen van het gegeven te hebben gereisd met de wagen en het opnieuw bijbrengen als bijlage bij het verzoekschrift van een reeds eerder aangebrachte kopie van haar intern Russisch paspoort enige afbreuk doet aan de motivering dat het niet maken van afspraken met de chauffeur/smokkelaar, meer in het bijzonder wat te doen bij een grenscontrole, de onwetendheid over langs waar de Euro-/Schengenzone werd betreden en het volledig in het ongewisse zijn over de reisdocumenten en de erin vermelde identiteit waarmee de vlucht naar België werd ondernomen, verhinderen aan de door verzoekende partij voorgehouden wijze van reizen enig geloof te hechten.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij plots in het verzoekschrift komt aandragen met het gegeven wel te weten aan wie haar echtgenote het losgeld betaalde, met name aan een zekere M. M., en waar deze overdracht plaatsvond, meer in het bijzonder in café Astra, oordeelt de Raad dat deze *post factum* verklaringen geen afbreuk doen aan het desbetreffend volstrekt onaannemelijk bevinden van het voorgehouden asielrelaas. Dat verzoekende partij die op 22 september 2011 werd vrijgelaten, nadat haar echtgenote hiertoe losgeld had betaald en hiertoe de ingrijpende beslissing had genomen hun appartement te verkopen, en die vervolgens nog drie maanden in Tsjetsjenië bleef en die na haar aankomst in België nog dikwijls contact had met haar echtgenote, bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 mei 2012, acht maanden na de gebeurtenissen, niet weet wanneer het appartement werd verkocht en wanneer en waar het losgeld werd geregeld, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Dat verzoekende partij dergelijke elementaire gegevens van uitermate ingrijpende gebeurtenissen, meer in het bijzonder de gedwongen verkoop van hun appartement en de regeling van het losgeld die tot haar vrijlating leidde, op het ogenblik van voormeld gehoor niet weet, wordt door de Raad als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd. Het in het verzoekschrift plots aandragen met enkele partiële gegevens doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

2.2.6. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat het normaal is dat I. A. noch als slachtoffer, noch als verdachte in de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens opduikt nu hij wel gearresteerd werd doch ongeveer vier uur later werd vrijgelaten zodat dus geen klacht bij het Europees Hof werd ingediend, merkt de Raad op dat de hoedanigheid waaronder I. A. niet kan teruggevonden worden in deze arresten niet ter zake dienend is daar I. A. hoegenaamd niet wordt vermeld, ook niet bij de gedetailleerde beschrijving van de wijze van arrestatie van de broer van verzoekende partij zoals geciteerd in de bestreden beslissing. Bij deze uiterst gedetailleerde beschrijving van deze arrestatie wordt door de vader van verzoekende partij (eiser bij het Europees Hof) duidelijk geen melding gemaakt van I. A., een volgens verzoekende partij in deze uiterst belangrijke spilfiguur die volgens haar samen met haar broer werd gearresteerd en waarbij beiden in verschillende wagens werden afgevoerd (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Het niet voorkomen van dit uitermate belangrijke gegeven in de gedetailleerde beschrijving van de arrestatie van de broer van verzoekende partij ondermijnt verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Bovendien vermelden de arresten ook de personen bij hun initialen die werden aangehouden en opnieuw vrijgelaten, zelfs wanneer deze aanhouding en vrijlating op dezelfde dag gebeurde. Ook bij deze personen wordt I. A. niet teruggevonden.

2.2.7. Waar verzoekende partij opwerpt dat door verwerende partij geen afdoende onderzoek werd gedaan naar haar vrees voor vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst ingevolge de ingespannen rechtszaak bij het Europees Hof aangaande haar verdwenen broer wijst de Raad er nogmaals op dat bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag op de asielzoeker zelf berust. De Raad stelt desbetreffend vast dat verzoekende partij het vermoeden heeft geuit dat I. A., die tewerkgesteld is bij de FSB, haar om reden van het arrest van het Europees Hof betreffende haar broer viseert en vervolgt, hetgeen door verwerende partij ontegensprekelijk in overweging is genomen. Verwerende partij heeft om voormelde redenen terecht besloten dat aan dit asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.8.1. Verzoekende partij betoogt dat door verwerende partij geen rekening werd gehouden met haar etnie, familiale en politieke achtergrond en met het risico door de autoriteiten van haar land te worden vervolgd niet alleen als gevolg van de rechtszaak voor het Europees Hof, maar ook als gevolg van haar vermeende banden met de rebellen en als gevolg van haar eigen asielaanvraag in België. Evenmin heeft verwerende partij rekening gehouden met het feit dat zij reeds in haar land het slachtoffer was van opsluiting, foltering en bedreigingen, aldus verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad stelt wederom vast dat verzoekende partij ook hier voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft duidelijke alle door verzoekende partij aangehaalde elementen in overweging genomen, meer in het bijzonder het gelinkt zijn van verzoekende partij via de familieband aan haar broer die als vermeend rebel verdween en in wiens hoofde een rechtszaak werd aanhangig gemaakt bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, het hieruit voortkomend geïssueerde zijn door I. A., lid van de FSB, en de opsluiting en de hiermee samengaande mishandeling in september 2011. Ook in de aanhef van het motiverend gedeelte van onderhavige bestreden beslissing legt verwerende partij uit waarom het louter behoren tot de Tsjetsjeense etnie en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1991. Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening zou hebben gehouden mist derhalve feitelijke grondslag.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoont dat zij louter op basis van het indienen van een asielaanvraag in België bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar zal worden vervolgd of een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

2.2.9.1. Betreffende de landeninformatie waarop verwerende partij zich steunt, meer in het bijzonder de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 16, deel 2), citeert verzoekende partij een passage betreffende de algemene situatie in Tsjetsjenië uit de vorige desbetreffende *“Subject Related Briefing”* van het Commissariaat-generaal, meer in het bijzonder deze van 15 maart 2010. Verzoekende partij stelt met verwondering vast dat de door haar geciteerde passage, *“terwijl tussen de twee rapporten er slechts een jaar is verlopen”*, plots niet meer is hernomen. Verwerende partij heeft dan ook nagelaten rekening te houden met de vaststellingen in het rapport van 15 maart 2010, aldus verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat de *“Subject Related Briefing”* van 20 juni 2011 in vergelijking met deze van 15 maart 2010 op tal van punten werd geactualiseerd en dit op basis van talrijke nieuwe informatie daterend van na maart 2010 tot en met het voorjaar van 2011. Het getuigt dan ook van een correcte houding van verwerende partij haar beslissing te steunen op de meest recente informatie waarover zij beschikt eerder dan zich voor haar beslissing te baseren op minder actuele en derhalve verouderde informatie. Bovendien brengt verzoekende partij geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn en niet in overeenstemming is met de actuele situatie in haar land van herkomst.

Waar verzoekende partij onder verwijzing naar het rapport van Benedicte Berner, ondervoorzitster van de Zweedse mensenrechtenorganisatie *“Civil Rights Defenders”*, *“Le totalitarisme règne en Tchétchénie”* van 2 juni 2012 benadrukt dat de mensenrechten nog steeds op grote schaal worden geschonden in Tsjetsjenië stelt de Raad vast dat dit enkel een bevestiging uitmaakt van navolgende motivering in de bestreden beslissing: *“(…) Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.”* Verwerende partij komt na een individuele beoordeling terecht tot de vaststelling dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht.

2.2.10. Het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas verhindert verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit

hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat de loutere verwijzing door verzoekende partij naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië niet aantoonst dat de motivering en de conclusie van verwerende partij dat er in Tsjetsjenië geen situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge geen ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekende partij kan worden aangenomen niet correct is. De Raad wijst er in dit verband op dat, uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 16, deel 2), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de gerichte aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er heden niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de er nog steeds voorkomende mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 mei 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT